

- Не говори така, варварино... Дръзки са думите ти.

- Ти ме наричаш варварин, - се изсмя Иваница, - А вие какво сте? Говорите гръцки, а в жилите ви не тече нито капка от елинското племе. Наричате се ромеи, но носите само името на вилката ^{римска} империя... Какво...

Внезапно Теофил се хвърли между тях. Адриан бе дигнал ръка, за да удари княза. А ако бепееше да стори това, господ знае какво би извършил буйният юноша.

- Засрами се, Адриане. Наближаваш вече тридесет години. А князът е още почти дете. Пленник е.

Страторът се опомни, преглътна яда си и тръгна смутен, с наведена глава.

- Аз бих се радвал, ако думите на Иоаница не бяха верни, - продължи Теофил, - но, уви, в тях има само горчиви истини. Не виждаш ли как от ден в ден Визанс отива към погибел?

Скръбни мисли го обзека и той тежко въздъхна. Отдавна над славната империя тежеше зла и безнадеждна съдба. Една по една се бунтуваха и откъсваха богатите ѝ провинции. И той знаеше, че нищо няма да спаси Визанс, тъй както нищо не бе спасило Рим. Едно неестествено положение не може вечно да трае. Не може една богата ²митрополия вечно да изсмуква благодатните сокове на цъфтящи подвластни страни.

От запад ще дойдат разрушителите на Визанс - пишеше на пророческата колона, а изваянието сочеше с ръка мястото, където залязва слънцето. И наистина, нещо тъмно и опасно се готвеше в далечния запад, безбройни войски, натоварени на многочислени кораби, се канеха да минат през "Столицата на света" на път за божи гроб. Какво добро можеше да се очаква от алчните за пари и власт рицари?

Пред входа на То пи Адриан каза: